

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

varsom med at give efter. Det vil meget let gaa saadan, at jo større Statstilskud, desto højere Ejendomspriser, og saa opnaar man meget lidt, hvis man ikke samtidig kan gennemføre en meget skarp Pantsætningsbegrænsning.

Ogsaa med Hensyn til det sidste Spørgsmaal udtalte det ærede Medlem nogle Betæneligheder. Han gjorde navnlig gældende, at det vilde være urimeligt at fastholde en saadan Pantsætningsbegrænsning over for Grundforbedringslaan og den Slags. Men det ærede Medlem maa formodentlig have set, at der i Lovforslagets § 5 netop staar, at Pant for Laan til Grundforbedring og Mergling er undtaget fra Forbudet, og naar hertil kommer, at man kan give Dispensation fra Bestemmelsen om det begrænsede Pantsætningsforbud, indtil 110 pCt., naar der er Tale om Bygningsudvidelse, kan jeg ikke se rettere, end at man har indført de fornødne Indskrænkninger i Pantsætningsbegrænsningen.

Det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange) begyndte med at udtale, at hans Parti mente, det vilde være forkert at gaa den foreslaaede Vej, naar man skulde hjælpe de betrængte Landmænd; den rigtige Vej var at hjælpe hele Landbruget. Jeg er helt enig med ham i, at det er det vigtigste, men jeg tør vel ogsaa nok sige, at man kan nævne meget faa Aar, i hvilke Gennemførelsen af vigtige Forslag har givet en saadan Forøgelse af Mulighederne for det samlede Landbrug. Jeg kan derfor ikke rigtig forstaa, at det ærede Medlem kan paa-staa, at jeg skulde have en anden Opfattelse.

Jeg skal kun nævne tre Ting. Først Afslutningen af Handelsaftaler med forskellige Lande, som forpligter hele Landet til at købe i de Lande, som vi kan sælge vore Landbrugsvarer til; og over for de to store Lande, der tager næsten hele vor Landbrugseksport, har vi i Løbet af 6—7 Aar arbejdet Købet op til det dobbelte; det har jo f. Eks. fundet Sted med Hensyn til vor Eksport til Tyskland. Det synes jeg ikke, man maa undervurdere. Endvidere er der gennemført et faktisk Importforbud for saa godt som alle de Landbrugsvarer, der produceres her i Landet. Uanset hvilke Priser de kan købes til i Udlandet — selv om disse ligger langt under dem, vi faar for dem herhjemme —, er Konkurrence saaledes udelukket. For det tredje er der indført en Forhøjelse af Hjemmemarkedets Priser, hvad der f. Eks. for Smør og Mælk selv for Aaret 1938, et Aar, hvor vi har haft den højeste Smørnotering siden 1930, formod-

entlig betyder en ekstra Gevinst paa 13 Mill. Kr. for Landbruget. I Anledning af samme Lovgivning vil jeg tilføje, at hvis vi ikke havde haft den nævnte Forhøjelse f. Eks. af Kornprisen, vilde vi i Dag have kunnet faa Korn ind til en Pris, der laa 5 Kr. under den Pris, det kan indføres til i Øjeblikket. Det er alt sammen Foranstaltninger, som har været med til at fremme Forrentningsprocenten i Landbruget, saaledes at den er steget fra ÷ 0,5 til over 4 pCt. Derfor synes jeg ikke, det ærede Medlem ved sin Udtalelse om, at det er den Vej, man skal gaa, kan ligesom antyde, at jeg skulde have en anden Opfattelse. Deri er jeg helt enig med ham. Men jeg har den Opfattelse, at det derudover er nødvendigt at hjælpe visse Landmænd, som navnlig paa Grund af Højkonjunkturerne i sin Tid har faaet en Gældsbyrde, de ikke kan klare.

Det ærede Medlem sagde, at han var enig i, at man skulde medtage den Kreds af Landmænd, som har en Gæld, der ligger over Ejendomsskylden, men tilføjede, at de først kunde komme med efter 1. April 1940. Det ærede Medlem maa have undladt at følge med i Forhandlingerne i Folketinget, for der er Bestemmelsen ændret saaledes, at de paagældende Landmænd nu kan indsende Ansøgning om at komme med allerede fra 1. April 1939. Under Forhandlingen i Folketinget har man nemlig efterhaanden faaet den Opfattelse — og jeg tror ikke, den kan modsiges —, at saaledes som det hele ligger, som Kursen er, vil det næppe være betænkeligt at give den nævnte Adgang med det samme.

Det ærede Medlem gjorde dernæst nogle Bemærkninger om Pantsætningsbegrænsningen. For mig lød det, som om det ærede Medlem sagde noget baade for og imod Bestemmelserne. Og naturligvis, lige meget hvilket Spørgsmaal man behandler, kan der altid siges noget for og noget imod. Men man maa gøre sig klart, om man vil stille sig paa det Standpunkt at indføre Pantsætningsbegrænsning, eller man vil undlade det. Alt taget i Betragtning mener jeg imidlertid, at den frie Pantsætningsret, som Landbruget hidtil har haft, navnlig under de allerhøjeste Konjunkturer medfører Prisstigning paa Landbrugsejendomme, og saa følger den Gældsstigning, som har skabt os meget store Vanskeligheder, i de Aar, der kommer efter. Det vil altid under saadanne Forhold gaa saaledes, at den frie Pantsætningsret vil give Mulighed for Kapitalisering af de højere Priser i et Omfang, som bliver i høj Grad ødelæggende